

Eerste Kamer der Staten-Generaal

Centraal Informatiepunt

Den Haag, 2 juni 2004

Aan de leden en de plv. leden van de Vaste Commissie
voor Justitie

OVERZICHT van stemmingen in de Tweede Kamer betreffende wetsvoorstel:

29031 Wijziging van de Vreemdelingenwet 2000 ter implementatie van richtlijn nr. 2001/55/EG van de Raad van 20 juli 2001 betreffende minimumnormen voor het verlenen van tijdelijke bescherming in geval van massale toestroom van ontheemden en maatregelen ter bevordering van een evenwicht tussen de inspanning van de lidstaten voor de opvang en het dragen van de consequentie van de opvang van deze personen (PbEG L 212)

EINDSTEMMING WETSVOORSTEL: het wetsvoorstel is op 2 juni 2004 aangenomen door de Tweede Kamer. D66, VVD, ChristenUnie, SGP, CDA en LPF stemden voor.

VERWORPEN, INGETROKKEN EN/OF VERVALLEN AMENDEMENTEN

Artikel I, onderdelen B en C

8 (Vos)

Dit amendement strekt ertoe de termijn waarbinnen op een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning te bekorten. Het geschrapte artikel 43a voorzag in een beslistermijn van maximaal drieënhalf jaar. Niet valt in te zien waarom de beslissing op een aanvraag op een dergelijke lange termijn moet worden afgewacht. Nu de gronden voor het instellen van een besluitmoratorium en de aanwijzing voor tijdelijke bescherming nagenoeg overeenkomen dienen de beslistermijnen, met inachtneming van de praktische problemen die een massale toestroom van ontheemden voor de beschikbare capaciteit van de IND die enige flexibiliteit vereisen, dienovereenkomstig te zijn.

Ingetrokken

Amendementen zijn in de volgorde van stemming – op artikelnummer – weergegeven: allereerst de aangenomen en/of overgenomen amendementen, vervolgens de verworpen of ingetrokken amendementen en tenslotte eventuele moties.

Vervangen amendementen zijn d.m.v. een → aangegeven: bijv. 7 → 8 → **20**. Amendement nr. 7 is vervangen door amendement nr. 8, dat op zijn beurt vervangen is door amendement nr. 20. De vette notatie van het stuknummer geeft aan dat dit het definitieve amendement is. De stemmingslijsten worden gemaakt op basis van de ongecorrigeerde draad van de vergadering.

Artikel I onderdelen B en C

7→11 (K.G. de Vries en Vos)

Kern van het besluitmoratorium zoals bedoeld in het wetsvoorstel is dat de beslistermijn van zes maanden wordt verlengd met ten hoogste de duur van de tijdelijke bescherming. Deze verlenging kan maximaal drie jaar bedragen (zie artikel 4 van de Richtlijn). In het voorstel van de regering dient de tijdelijk beschermde bij binnenkomst een asielaanvraag in te dienen. Indien het Raadsbesluit om tijdelijke bescherming te verlenen aan een bepaalde groep gedurende een periode van drie jaar aangehouden wordt, kan het drieënhalf jaar duren voordat er een eerste beslissing op de asielaanvraag genomen wordt.

De Minister heeft expliciet erkend dat er zich mogelijk verdragsvluchtelingen bevinden onder personen die in aanmerking komen voor tijdelijke bescherming en heeft toegezegd zo snel mogelijk te beslissen op deze asielverzoeken, voor zover gespreide afdoening, die verstopping bij de IND dient te voorkomen, dit mogelijk maakt (TK 2003–2004, 29 031, nr. 5, p. 11).

Het nemen van een dergelijke beslissing valt echter niet of nauwelijks af te dwingen door de betrokken vreemdeling, die hierdoor langdurig in onzekerheid kan verkeren over zijn status. Bovendien ontbeert hij rechten die hij als vergunninghouder asiel wel zou hebben verkregen. Een persoon die daadwerkelijk gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, dan wel vreest voor behandeling in strijd met artikel 3 EVRM dient zo snel als redelijkerwijs mogelijk is als zodanig erkend te worden. Erkenning van een persoon als vluchteling is namelijk declaratoir.

Ook de Vreemdelingenwet 2000 heeft als uitgangspunt dat iemand zo snel mogelijk uitsluitel dient te krijgen over zijn asielverzoek. Naar dit uitgangspunt wordt in de Memorie van Toelichting verwezen (TK 2002–2003, 29 031, nr. 3, onder 2.4). Echter, door het besluitmoratorium zoals voorgesteld in het wetsvoorstel wordt dit uitgangspunt ondermijnd, hetgeen niet te rechtvaardigen valt door het uitzonderlijke karakter van tijdelijke bescherming. Dit uitzonderlijke karakter behelst onder meer de massale toestroom van asielzoekers in een verhoudingsgewijs korte periode. Het nieuwe besluitmoratorium is mede gestoeld op de overweging dat een gespreide afdoening van de aanvragen verstopping van de IND moet voorkomen (TK 2002–2003, 29 031, nr. 3, onder 2.4). Dit is echter ook een van de gronden waarop onder het reeds bestaande systeem van artikel 43 Vw 2000 een besluitmoratorium van één jaar kan worden ingesteld. Artikel 43 onder c Vw 2000 stelt namelijk dat bij besluit van de Minister de beslistermijn voor bepaalde categorieën vreemdelingen kan worden verlengd met ten hoogste één jaar indien het aantal ingediende aanvragen uit een bepaald land of regio zo groot is dat de Minister redelijkerwijs niet in staat is daarop tijdig antwoord te geven. Er is geen gegronde reden om een asielaanvraag van een tijdelijk beschermde anders te behandelen dan die van overige vreemdelingen. Dit klemt temeer omdat de vreemdeling die verdragsrechtelijke bescherming verdient zo snel mogelijk erkend moeten worden als vluchtelingen en uitsluitel dient te verkrijgen over zijn rechten. Niet valt in te zien waarom het verlenen van een status aan een vreemdeling, die gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in zijn land van herkomst, gerelateerd zou moeten worden aan de duur van het Raadsbesluit. Meer in de rede ligt het om de aanvraag van de vreemdeling, ook van diegenen die vallen onder het Raadsbesluit tot instellen van tijdelijke bescherming, met inachtneming van de normale beslistermijnen af te handelen. Indien dit redelijkerwijs niet mogelijk is wegens capaciteitsproblemen door massale toestroom van ontheemden, kan op reguliere wijze een besluitmoratorium ex artikel 43 Vw 2000 worden ingesteld.

Indien vervolgens de asielaanvraag wordt afwezen, heeft de ontheemde in ieder geval rechtmatig verblijf in Nederland (zie onderdeel A van het wetsvoorstel) totdat de tijdelijke bescherming is beëindigd.

Verworpen. Voor: SP, GroenLinks en PvdA

Artikel I onderdeel B

9 (Van der Staaij)

Dit amendement beoogt te voorkomen dat van een overlap van besluitmoratoria sprake kan zijn. In de nota naar aanleiding van het verslag (blz. 20) erkent de regering dat van een dergelijke overlap sprake kan zijn indien Nederland, vooruitlopend op een Raadsbesluit, zelf op grond van artikel 43 al besloten heeft tot instelling van een besluitmoratorium, maar vervolgens, geconfronteerd met een Raadsbesluit, een moratorium invoert op grond van het voorgestelde artikel 43a. Een dergelijke overlap zou aanleiding kunnen geven tot verwarring, mede omdat tegen een moratorium ex artikel 43 staat beroep open staat, maar tegen het gelijktijdig werkende moratorium ex artikel 43a niet.

Verworpen. Voor: SP, GroenLinks, PvdA, ChristenUnie en SGP

MOTIES

12 (Klaas de Vries en Vos) over het instellen van tijdelijke bescherming aan ontheemden

Verworpen. Voor: SP, GroenLinks, PvdA, ChristenUnie en SGP